

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Alkotmányjogi panasz kiegészítés

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Jelen beadványomban a 2015. augusztus 15. keltezésű, IV-2162-2/2015 ügyszámú felhívásuknak igyekszem eleget tenni.

Alulírott Telcs Gábor ([REDACTED] mint a panasszal érintett eljárások felperese) az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 9. Az alkotmányjogi panasz fejezet 27. § alapján alkotmányjogi panaszt terjesztettem elő, 2015. június 4-én. (a 60 napos határidő betartásával)

Panaszommal az Alkotmánybírósághoz fordultam, mely az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján hivatott a bírói döntések Alaptörvénnyel való összhangjának felülvizsgálatára.

Vélelmem szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogaimat* több ízben érte sérelem, a független, pártatlan, tisztességes és ésszerű határidőn belüli elbírálás tekintetében, a Fővárosi Munkaügyi Bírósághoz 2007. április 24-én benyújtott keresetem nyomán folytatott eljárásokban, melyek a következők voltak:

1. A Munkaügyi Bíróság 32.M. 1938/2007 sz. (2007-09)
2. A Fővárosi Bíróság 59.Mf 631211/2010 sz. (2010-11)
3. Munkaügyi Bíróság 37.M. 2227/2011 és folytatólag 22. M. 4574/2012 sz. (2011-13)
4. Fővárosi Törvényszék 59.Mf 634671/2013. sz. (2013-14)
5. A Kúria Mfv.II.10.566/2014. sz. eljárásban (2015.)

Arra kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, a Munkaügyi Bíróság 32.M. 1938/2007 számú eljárásával indult és Kúria Mfv.II.10.566/2014/8. sz. ítéletével zárult eljárások és az ezek nyomán hozott ítéletek többszörösen megsértették az ügyeim tisztességes és ésszerű határidőn belüli elbírálásához fűződő, Alaptörvényben biztosított jogaimat, ezeknek a Polgári perrendtartás törvényben biztosított garanciáit sértve és más jogszabályoknak a jogalkotói szándékával ellentétes alkalmazásával.

Ezek alapján kérem a Kúria felülvizsgálati eljárásában hozott Mfv.II.10.566/2014/8. számú ítéletének megsemmisítését (jogi tanácsadóm irodájához érkezett 2015. április 7-én). Valamint a Kúria ítéletével nem érintett kereseteim vonatkozásában, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.M.4574/2012/4. sz. ítélete megsemmisítését.

Panaszom alapját az általam vélelmezett eljárási hibák képezik. Ezek a kereseti kérelmeim, bizonyítási indítványaim, a benyújtott iratok és bizonyítékok, az eljárásokkal kapcsolatos kifogásaim figyelmen kívül hagyásában nyilvánultak meg. Továbbá a benyújtott különböző iratok iratellenes idézése, értelmezése formájában valósultak meg. Ezek következtében az eljárások elhúzódtak, a megszületett ítéletek többségükben iratellenes, téves ténymegállapításokra alapultak, indoklásaikban is hiányosak, iratellenes voltak.

A Kúria, panaszommal érintett ítéletével szemben jogorvoslati lehetőséget nem jelölt meg.

Ügyemben jelen panaszomon kívül más eljárást nem kezdeményeztem, perújítás (jogorvoslat a törvényesség érdekében) nem indult.

Korábbi beadványomban részletesen idéztem azokat a bírói megállapításokat, amelyek el-
lentmondást mutatnak a keletkezett iratokkal. a korábbi eljárásokkal, illetve megalapozatlan, téves hivatkozásokat tartalmaznak.

Az általam vélelmezett eljárási hibák részben egymásból következtek és az ezek folytán adódó ésszerű időn belüli elbírálás késedelme is. Ezért három kereseti kérelmem mentén a lényegesebb mozzanatokat ezúttal nem a vitatott bírói döntések mentén, hanem időrendben, a megfelelő jogszabályi hivatkozásokkal foglalom össze.

Személyes leadás!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2162-2/2015
Érkezett:	2015. SZEPT. 08.
Kezeli: [REDACTED]	3 / Kezeli: [REDACTED]

Panaszom indoklása abból indul ki: a tisztességes eljárás (*fair trial*) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülése. (Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése)

* Hatálybalépés előtt, 2011-ig az 1949. évi XX. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmánya

50. § (1)**

A Magyar Köztársaság bíróságai védik és biztosítják az alkotmányos rendet, a természetes személyek, a jogi személyek és a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek jogait és törvényes érdekeit...

** *Módosította a 2002. évi LXI. törvény 11. § (4) bekezdés d) pontja. Hatályos 2002.12.23.*

57. § (1)

A Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.

Indoklás

Tételesen sorra vett panaszaimból is kitűnik, és előrebecsáthatóan megfogalmazható: mind az öt bírósági eljárásban, nyolc év alatt egyetlen sem rögzítette összefüggően, tisztázta érdemben azokat a kereseteimben megjelölt jogsérelmeimet, amelyek mint alapvető tényállási elemek is figyelmet érdemeltek volna. Így ellehetetlenült a kereseteimre okot adó rendellenes munkáltatói joggyakorlás felismerése. E tényállási elemek mellőzésének, illetve esetleges megemléstükön túli érdemi figyelembevételük elmaradásának okait az indoklások sem tartalmazták.

- Egyetlen eljárás sem rögzítette korrekten a Munkáltató első (2007. 02. 28.) kinevezés módosításáról kiadott értesítését, annak jogellenes és egyoldalú voltát. (Mt. 82. § (1) bek. és BH2002. 458: *A munkaszerződés tartalmát a felek megállapodással határozzák meg. A szerződés módosítása ennek megfelelően ugyancsak a felek közös megegyezésével, egyező akaratnyilvánításával történhet. A szerződési szabadsággal összeegyeztethetetlen az az álláspont, amely szerint a felmondás okszerű indokát képezheti, ha az egyik fél által kezdeményezett munkaszerződés-módosításhoz a másik fél nem járul hozzá* [Mt. 76. § (1) bek., 82. § (1) bek., 89. § (2) és (3) bek.].
- Ezt az intézkedést munkáltatónál kifogásoló 2007. március 7-i levélem egyetlen eljárás sem észlelte. (32.M. 1938/2007 sz. eljáráshoz 2007. 09. 14. ér. beadványom 3. sz. melléklete)
- Valamennyi eljárásban figyelmen kívül maradt az a kereseteimben többször megfogalmazott jogsérelem, ami Munkáltató együttműködési és tájékoztatási kötelezettségének tényszerű elmulasztásából fakadt. (Mt. 3. § (1) és 76. § (5) bekezdés)
- Az eljárások során indítványaim ellenére, kísérlet sem történt annak megállapítására, valóság-e a vitatott munkáltatói intézkedések indoklásai. (Mt. 89. § (2) bek. és BH1994. 224)
- Nyolc év alatt nem tisztázódott részmunkaidőben (korábbi 8 órában ellátott feladataim közül) ténylegesen melyek ellátását várta el a Munkáltató. (Mt. 76. §)
- Sem a bíróságok, sem a Kúria nem észlelte, Munkáltató új feladat meghatározás helyett (2007. 09. 14. ér. beadványom 2. sz. melléklete) érvényben tartott korábbi munkaköri leírásommal –(BH1998. 52. *A munkakör azokat a tevékenységeket foglalja magában, amelyeket a munkavállaló végezni köteles.*) – lehetetlen szerződési feltételt teremtetett és ezért semmis (Pt. 202. §), valamint felére csökkentett fizetés mellett súlyosan aránytalan szerződést hozott létre, ami szintén semmisségre vezet. (Pt. 227. § (2) bek.)
- Nem észlelte egyetlen eljárás sem a munkaköri leírásom és más eseti utasításra jogosultak, dokumentált feladatkiadásai kényszerítő voltát, ami folyamatosan 4 órás foglalkoztatásomat meghaladó túlmunkáimhoz vezettek. Lévéen e túlmunkák nélkül feladataim ellátatlanságának, anyagi és büntetőjogi felelősségi körömbe tartozó teendőim elhanyagolásának következményeit kellett volna viselnem.
- Egyetlen eljárás sem észlelte: Munkáltató munkámról, túlmunkámról minden részletben tájékozott volt. Munkáltatónak észlelnie kellett foglalkoztatásom anomáliáit, hivatalból eredő ellenőrzései, a nekem előírt és rendre megküldött munkajelentéseim, éves beszámolóim, a jelenléti iverk és munkanaplóm alapján.
- Nem került rögzítésre: Munkáltató a fennálló rendellenességek ellen semmilyen érdemi intézkedést nem tett.

I. A semmisség megállapítása

1.

A Fővárosi Munkaügyi Bírósághoz 32.M. 1938/2007 sz. eljárása, a 2007. 09. 14-én benyújtott kereset kiegészítésem nyomán indult. Ebben konkrét kereseti kérelemként a semmisség megállapítását jelöltem meg.

Ebben az eljárásban beadványaimon kívül sem szóban, sem írásban, sem a jegyzőkönyvekben, sem az ítéletben és annak indoklásában a semmisség kérdése semmilyen formában nem jelent meg.

Az eljárás alappal kifogásolható, elsőként figyelembe véve a 1952. évi III. törvény a polgári perrendtartásról Pp. 3. §.(2) bekezdését: *a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez kötve van,... a kérelmeket nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.*

Ez az eljárás és a továbbiak is kifogásolhatóak még – figyelemmel a 2/2010. (VI.28.) PK véleményben foglaltakra is – mivel megítélésem szerint a beadott iratokból a semmisség hivatalból is megállapítható lett volna. (ld. ismét BH2002. 458.)

2.

Alperes fellebbezése nyomán a Fővárosi Bíróság 59.Mf 631211/2010 sz. eljárása a semmisség kérdését nem érintette. A kinevezés módosító okirat beadványomban jelzett hiányosságaira (legutóbb 2011. 03. 07. érk. beadványomban) sem a tárgyalások során, sem végzésében nem reagált. E panaszom mellőzésének oka az indoklásban nem szerepel.

3.

A Fővárosi Bíróság végzésére a Munkaügyi Bíróság 37.M. 2227/2011 és folytatólag 22. M. 4574/2012 számon megismételt eljárásában – többszöri kérelmem ellenére – a semmisséget csak saját beadványaim érintették. (Ehhez az eljáráshoz 2011. 08. 02. és 2012. 02. 13. érk. beadványaim) E keresetem nyomán a tárgyalásokon se alperes, se a bíróság kérdést, ellenvetést nem fogalmazott meg. Majd bíróváltás után, egy tárgyalásra került sor, amikor a bíróság 22.M. 4574/2012/4. ítéletében a semmisség megállapítását elutasította. Ezt alapvetően avval indokolta, az okirat csak a munkaidő vonatkozásában tartalmaz változást. Ami iratszerűen nem helytálló. (Vö. 32.M. 1938/2007 sz. eljárásban 2007. 09. 14. érk. beadványom 1. és 4. sz. mellékletei.)

Az ítélet indoklása mellőzi a munkáltató által előírányzott feladatmódosítás – kereseteimben kifogásolt – elmaradásának értékelését, valamint a többször előterjesztett bizonyítási indítványaim figyelmen kívül hagyását sem indokolja (2013. 02. 12. érk. beadványom). Ezzel sérültek a Pp. 3. §.(2), illetve 221. § (1) bekezdéseiben foglaltak, a kérelmek tartalmuk szerinti figyelembevétele és az indoklási kötelezettség.

Említenem szükséges még a 37.M.2227/2011 sz. eljárás 2011 decemberi tárgyalásának jegyzőkönyvét, ami számos pontatlanságot tartalmazott, és aminek kijavítását beadványomban is kértem (2102. 02.13. ék. beadványom). Erre a bíróság nem reagált és ezt nem is indokolta. Ez a Pp. 117. § (2) b), 118 § (3) 221. § (1) bekezdései alapján sérelmezhető.

4.

A Fővárosi Törvényszék fellebbezésemre megtartott tárgyalásain szintén nem érintette a semmisség kérdését. Az 59.Mf 634671/2013/14. sz. részítéletében pedig osztotta az elsőfokú ítélet iratellenes megállapításait, megtoldva azzal a megállapítással, miszerint: „...a kinevezés módosításnak nem kell megfelelnie a kinevezéssel szemben támasztott valamennyi követelménynek...”. Ami szövegszerűen ütközik a Munka Törvénykönyv 82. § (3) bekezdésével, figyelembe véve azokat a hibákat és hiányosságokat, amelyeket a Törvényszékhez írt beadványaimban többször részleteztem. (59.Mf 634671/2013. sz. eljáráshoz benyújtva 2013. 04. 24. és 2014. 01. 10.).

Végül indoklásában rögzíti: ...érvényes továbbá a megállapodás, ha fenyegetés, megtévesztés, tévedés nem áll fönt. Közben figyelmen kívül hagyta az eredeti iratokból kitűnő és beadványaimban is kifogásolt tény: Munkáltató feladataimat nem igazította a lecsökkentett munkaidőnek megfelelően. Így Munkáltató részéről megtévesztő volt a kinevezés módosításról írt értesítésében jelzett munkakör és feladat változás, mivel azt az aláírást követően nem realizálta. *(Más megközelítésben a megállapodást megszegte, miként első*

keresetemben [2007. 09. 14.] fogalmaztam.) Ez ellenkezik a Pp. 3. §.(2) bekezdésének az iratok tartalmuk szerinti figyelembevételére vonatkozó előírásával.

Ehhez kapcsolódóan külön hangsúllyal kell kiemelnem, a Törvényszékhez írt ismételt bizonyítási indítványaimat, a fenyegetettség és a megtévesztés alátámasztására. (A Törvényszékhez 2014. 01 10. ér. beadványom.) Az indítványomban Munkáltatótól igényelt, indoklására vonatkozó dokumentumok bekérését a bíróság mellőzte. E tény a Pp. 3. § (2) és 192. § (1) bekezdése alapján okkal kifogásolható.

A bíróság ítéletében e bizonyítások mellőzését megindokolta, indoklása azonban többszö-
rösen eltér a hivatkozott iratoktól és tényállásoktól. Hivatkozása szerint nem tekinthető jogellenes fenyegetésnek, ha munkáltató egy jog által szabályozott intézkedést helyez ki-
látásba. Valóan azonban munkáltató nem kilátásba helyezte, hanem ténylegesen kiadta
a munkaviszonyomat megszüntető felmentést. – Az okirat indoklásai ténylegesen valótla-
nok és megtévesztőek voltak. Bizonyítási indítványom pedig éppen e valótlanok igazolá-
sára irányult. – Továbbá a felmentés visszavonására az indoklás állításával szemben nem
került sor, és a kinevezés módosítás aláírásának időpontjában az indoklással ellentétben
a munkáltatói intézkedést megtámadó levelem már a felmentést aláíró főigazgató kezében
volt. A bizonyítás ismételt mellőzése és ennek indoklása nem megalapozott, a tisztességes
eljárás sérelmére. (Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és Pp. 2. § (1) bekezdései) *(Itt is, mint
máshol nem a bírói megítélést, hanem az iratellenes megállapítást, a beadott kereseteim és
csatolt iratok tartalmuk szerinti figyelembevételének hiányát kifogásolom.)*

5.

A Kúria Mfv.II.10.566/2014. sz. eljárásban a semmisség kérdését nem érintette, mivel
csatlakozó kérelmemet elutasította. Erre vonatkozó álláspontomat, előző beadványom el-
ső részének végén: „A Kúria eljárása kapcsán további panaszaim” cím alatt már kifejtet-
tem. Ebben is utalva a semmisség hivatalból megállapítható voltára, amit a Kúria is el-
mulasztott.

2. Az érvénytelenség megállapítása

1.

A Munkaügyi Bíróság 32.M. 1938/2007 sz. eljárásának első tárgyalásán, alperes kezde-
ményezésére peren kívüli egyeztetést rendelt el. Történt ez határozott és megindokolt til-
takozásom ellenére, melyben jeleztem: Munkáltató eddigi sikertelen megkereséseim és a
tárgyaláson előadottak alapján nem nyújtott egyeztetésre alkalmas alapot. Ezt igazolóan
az egyeztetés eredménytelenül zárult. Az első érdemi tárgyalásra pedig csak 2008 áprili-
sában kerülhetett sor, az ésszerű időn belüli elbírálás követelményének sérelmére. (Alap-
törvény XXVIII. cikk (1) és Pp. 2. § (1) bekezdései)

Az első érdemi tárgyalás jegyzőkönyve a Pp. 117. § (2) b) pontjától eltérően készült, benne
részemről el nem hangzott nyilatkozatok, a megjelentek között nem szereplő, nem létező
személyek álláspontjai olvashatóak. Viszont nem szerepelnek elhangzott bizonyítási in-
dítványaim.

A jegyzőkönyv kijavításának kérelmezése helyett beadványban rögzítettem álláspontomat
és bizonyítási indítványaimat. (32.M. 1938/2007 2008. 05. 14. ér. beadványom)

A bíróság indítványaimra bizonyítást nem rendelt el, ennek mellőzését nem indokolta.
Holott ezek a perben vitatott munkáltatói intézkedések jogszerűségének és megalapozott-
ságának, a munkáltató által kiadott okiratok tartalma valós voltának tisztázását céloz-
ták. Ezzel sérültek a tisztességes tárgyalás – már idézett – Pp. 3. § (2) és 221. § (1) bekez-
déseiben foglalt biztosítékai.

A bíróság a továbbiakban alperes kezdeményezésére tanúk meghallgatását rendelte el,
ami a továbbiakban egy éven át tartott. Ez ellen több esetben szóban és írásban tiltakoz-
tam, indoklasként ismételtelen előadva: számomra, a Munkáltató által kiadott kinevezés
módosítás, majd munkaviszonyomat megszüntető felmentése jelentette azokat a fenyege-
téseket, amelyeket jogellenesnek tartok, s amit tanúk egyéb előadásai nem cáfolhatnak.
A meghallgatások alapján ellenvetésem megalapozottnak tűnik, és az eljárás az ésszerű
határidőn belüli elbírálást (reasonable time) hátráltatta, sértve a Pp. 2. § (1) garanciáit,
ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek. szerinti jogaim. (Ezt támasztja alá a bíróság íté-
lete is, amelyben a tanúk előadásaira hivatkozás sem történik.)

2.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2009. október 13-i ítéletét, alperes fellebbezése nyomán, a Fővárosi Bíróság 59.Mf 631211/2010/8 sz. végzésében több tekintetben hiányosnak találva hatályon kívül helyezte és új eljárás lefolytatását írta elő. E végzést 2011 májusában (!) kaptam kézhez. E döntés alátámasztja vélelmemet, miszerint az elsőfokú bíróság eljárása nem volt kellően alapos. Emiatt ügyem elbírálásában a 2007 áprilisa és 2011 szeptembere között eltelt több mint négy év alatt, lényeges előrehaladás nem történt.

Éppen ellenkezőleg, a Fővárosi bíróság végzésének indoklásába olyan megállapítások kerültek, amelyek jogaim érvényesülését a továbbiakban hátráltatták. Ezeket előző beadványomban felsoroltam, közülük e helyen egyet részleteznék.

A Bíróság végzésében mint tényállás állapította meg: „... felperes az alperes képviselőjének [REDACTED] [REDACTED] átadta azt a 2007. április 4. napján kelt iratot, amelyben 6 pontban összefoglalta a kinevezés módosítással kapcsolatos aggályait, Hasonló tartalmú levelet intézett az alperes főigazgatójához és főigazgató-helyetteséhez is.”

E megállapítás – „hasonló tartalmú levelet” – iratellenes fordulata a további eljárásokban visszaköszönve alapozta meg azokat a bírói döntéseket, amelyek a munkáltatói intézkedés megtámadásának elmulasztását, illetve elkésztését állapították meg.

Valójában a [REDACTED] [REDACTED] írtak e tekintetben irrelevánsak. A munkáltatói intézkedés megtámadása a munkáltatói jogokat gyakorló főigazgatónak írt, hasonló tartalmúnak nevezett levelem, ami valóban tejjességgel eltérő tartalmú. Ebben eddig 8 órában ellátott feladataimat mutattam be és arról nyilatkoztam, ezek „4 órában történő ellátását felelősséggel vállalnom nem lehet”. Az iratellenes megállapítás a Pp. 3. §.(2) előírását sérti.

3.

A Munkaügyi Bíróság 37.M. 2227/2011 sz. indult megismételt eljárásában érvénytelenségre vonatkozó keresetemet és indoklását megismételtem, (2011. 08. 02 ér. beadványom) majd a tárgyalások során és további beadványaimban alperes ellenvetéseire is reagálva pontosítottam.

Bíróváltás után, a folytatólagos 22. M. 4574/2012 sz. eljárásban tartott egyetlen tárgyalás az érvénytelenséggel kapcsolatos kereseteimet nem érintette. A bíróság ugyanezen a napon kihirdetett ítélete pedig valamennyi kereseteimet elutasította.

- Az ítélet indoklásában, mint tényállás jelenik meg a Fővárosi Bíróság másodfokú ítéletének fordulata: „... felperes az alperes képviselőjének [REDACTED] [REDACTED] átadta azt a 2007. április 4. kelt iratot, amelyben a felperes hat pontban összefoglalta a kinevezés módosítással kapcsolatos aggályait. Hasonló tartalmú levelet intézett az alperes főigazgatójához és főigazgató-helyetteséhez is.” – Ismét figyelmen kívül hagyva a nevezett iratok tényleges és eltérő tartalmát. (Vö. 2007. 09. 14. ér. beadványom 6. és 7. sz. mell.)
- Az indoklás idézi a MT. 7. §. 3. bekezdését a megtámadási határidő vonatkozásában. Azonban nem csak a munkáltatónak írt beadványaimat, hanem az általam keresetemben jelzett fenyegetettség és megtévesztés megszűnésének, illetve felismerésének időpontját sem vizsgálta, (ami lényegileg befolyásoló a határidő tekintetében). Pusztán leszögezte: „... felperes a törvényben meghatározott harminc napos megtámadási határidőt elmulasztotta”.
- Az indoklás hivatkozik, az első eljárás tanúmeghallgatásaira: „...tisztázódott az, hogy szó nem volt fenyegetésről...”. E megállapítás azt a beadványaimban is többször kifejtett tényt hagyta figyelmen kívül, miszerint a fenyegetést a Munkáltató által számomra eljuttatott felmentés mint objektív tény jelentette. Miközben a jegyzőkönyvekből tudható, a meghallgatott tanúk egyike sem kapott felmentést.

Az eljárásban benyújtott, illetve keletkezett iratok ilyen szabados kezelése ismét a Pp. 2. § (1) és 3. § (2) bekezdéseiben foglalt, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapjogok garanciáit, s ezzel alapjogaim érvényesülését sértette.

4.

Fellebbezésemre a Fővárosi Törvényszék 59.Mf 634671/2013. számú eljárását ugyanaz a bírói tanács folytatta, amelyik az első 32.M. 1938/2007 sz. eljárás alperesi fellebbezése nyomán járt el 59.Mf 631211/2010 sz. eljárásában.

A munkáltatói intézkedés megtámadása, határidők elmulasztása, fenyegetés és megfélemlítés tárgyában a Törvényszék ítélete osztotta a megismételt eljárás ítéletének megállapításait és az azokban szereplő hibákat. Figyelmen kívül hagyva a fellebbezésemben és az eljárásban általam pontosítva, kiegészítve előadottakat. (2013. 04. 24. érk. fellebbezés)

Így bár az ítélet indoklása tényállásrögzítésében említést tesz Munkáltató 2007. február 28. kelt értesítéséről, azonban a későbbiekben nem értékeli azt. Bár szövegszerűen kitűnik, az értesítés olyan egyoldalú munkáltatói intézkedést közöl, ami nyilvánvalóan sérti a Mt. 82. § (1) bekezdését, mely közös megegyezést ír elő. Az erre írt válaszomat pedig meg sem említi (2007. 09. 14. érk. beadványom 3. sz. melléklete). Holott már ez is a munkáltatói intézkedés megtámadásaként értékelhető. Munkáltató mindenféle reagálásának elmaradása, ami a közös és szabad akaratból történő megállapodás fönnállását teszi kétségessé, szintén említés nélkül maradt.

Mivel mindezt fellebbezésem első szakasza tartalmazza, ennek ilyen „kivonatos” kezelése ütközik a Pp. 3. § (2) bekezdésével.

Lévén a részítélet és indoklása a megismételt eljárás azon megállapításait osztja, amelyekre az előző másodfokú eljárásban maga fogalmazta meg kifogásait, azokat a fordulatokat erősítette meg, amelyeket korábbi eljárásában maga fogalmazott meg, alappal vélelmezhető az elfogultság. Az a szubjektív elfogultság, ami a bíróság helyzetéből adódott, amikor olyan eljárást kellett elbírálnia, amely saját ítélete nyomán indult. Ez viszont sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében és a Pp. 1. § által megfogalmazott pártatlan bíráskodás követelményét.

5.

A Kúria a már említett megkésettség okán – *előző beadványomban leírtak alapján, megítélésem szerint alaptalanul* – a csatlakozó kérelmemben foglalt, érvénytelenségre vonatkozó kérdéseket nem vizsgálta.

3. Túlmunka és ellenértéke

1.

Az első eljárásban túlmunkával kapcsolatos keresetemet arra az esetre vonatkozóan fogalmaztam meg, ha egyéb tekintetben a kinevezés módosítással kapcsolatos kereseteimnek a bíróság nem ad helyt. Mivel a bíróság az intézkedés érvénytelenségét állapította meg, a túlmunka kérdésének vizsgálatára nem került sor.

2.

A Fővárosi Bíróság 59.Mf 631211/2010/8. sz. végzésében előírta, új eljárásban a bíróságnak előbb az érvénytelenség iránti kereset megalapozottságáról kell állást foglalnia, és annak megalapozatlansága esetén a túlmunka díjazására vonatkozó keresetet kell elbírálnia.

3.

A Munkaügyi Bíróság 37.M. 2227/2011 számon megismételt eljárásában, a semmisség és érvénytelenség kérdéseinek rögzítésével párhuzamosan a túlmunkával kapcsolatos bizonyítást is megkezdte. Ennek keretében alperes kívánalmainak megfelelő kiegészítésekkel benyújtottam – az első eljárás alperesi megfellebbezésének időpontjáig – munkanaplóimat és ezek ellenértékének elszámolását.

Munkáltató ezeket tételesen átvizsgálta, és érdemi ellenbizonyítással egyetlen tétellel szemben sem élt. (Alperes 2012. 07. 07. kelt. beadványa és mellékletei)

A kényszerű bíróváltás után, 22. M. 4574/2012 sz. alatt folytatódott az eljárás. Ennek keretében egy tárgyalásra került sor. Ekkor csak a benyújtott kereset, anyagi igény, a munkavégzés helye, tartalma, nyugdíjazásomról beadott értesitésem és más olyan adatok rögzítése folyt, amelyeket a periratok már eddig is tartalmaztak. A túlmunkával kapcsolatosan sem a bíróság, sem alperes nem vetett föl kérdést. A korábbi bizonyítás és bizonyí-

tási indítványaim, az előző tárgyalás után beadott iratok nem kerültek szóba. Majd a bíróság kihirdetette 22. M. 4574/2012/4. sz. ítéletét.

A túlmunkákkal és díjazásukkal kapcsolatban az ítélet indoklása szinte valamennyi megállapításában az eljárás irataival ellentétes. Érveléseiben rendre alperes álláspontjai szerepelnek, köztük a per irataiból kitűnően is megalapozatlanok, miközben a lefolytatott bizonyítást formális és megalapozatlan indokokkal elveti. Mindez alappal veti föl a pártatlan és elfogulatlan bíráskodás sérelmét, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott – a Pp. 1. § és 2. § (1) bekezdésével biztosított – alapjogaim megsértését.

Előbbiek alátámasztására az indoklásnak néhány az ügy érdemi elbírálását érintő megállapítása:

Az indoklás idézi: „Alperesnek az volt az álláspontja és utasítása, hogy a felperes munkaköri feladatait ezen 4 órában végezze, ezt követően az alperesi munkáltató sem el nem várta, sem nem utasította a felperest arra, hogy munkát végezzen.”

Míg később kiemeli: „A bíróság felhívja a figyelmet arra is, hogy a munkakör a felperes esetében nem változott...”

Figyelmen kívül hagyva eközben a Munkáltató intézkedését megtámadó levelem, a bírósághoz beadott kereseteim és minden eljárásban megismételt panaszom éppen azt kifogásolta, amit a változatlan (korábbi 8 órás foglalkoztatásra kialakított) munkaköri leírásom jelentett, melynek eleget tenni 4 órában nem lehetett (BH1998. 52.). Továbbá figyelmen kívül hagyta azokat a beadványaimhoz csatolt iratokat is, amelyekben az arra jogosultak időpontszerűen rögzített, 4 órát meghaladó munkákat írtak elő számomra. Illetve munkaidőn túli feladatokkal bíztak meg.

Az indoklás megállapításai között szerepel: „... felperes jelenléti íveket nem csatolt és nem is tett indítványt a jelenléti ívek beszerzésére.”

Mivel e megismételt eljáráshoz benyújtott több beadványomban is hivatkoztam, illetve megismételtem bizonyítási indítványaimat (2012. 02. 13. érk. beadványom), köztük a jelenléti ívek munkáltatótól történő bekérését, ez a megállapítás is minden alapot nélkülöz.

A munkaidővel kapcsolatosan rögzíti az indoklás: „... felperesre is vonatkozik az Mt. 118. § (1) bekezdése, amely szerint a munkarendet, a munkaidőkeretet, a napi munkaidő beosztásának szabályait – kollektív szerződés rendelkezése hiányában – a munkáltató állapítja meg. Később alperestől idézi: „A munkáltató nyomatékosan felhívta a felperes figyelmét... 8 óra előtt és 16 óra 20 perc után nem tartózkodhat a múzeum épületében.”

Míg a bíróság a munkáltatónál meglévő kollektív szerződést nem vizsgálta, addig tény: a Munkáltató a munkaidő beosztást kérésem ellenére sem rögzítette. Viszont rendszeresen adott ki a jelzett (8 órás!) időhatárokon kívüli feladatokat, amit több csatolt irat is igazol. (Legutóbb ebben az eljárásban 2011. 10. 12. érk. beadványom mellékletei.)

Megjegyezhető még itt: már a kinevezés módosítás formai hibái kapcsán, ebben az eljárásban is jeleztem (!): Munkáltató a Mt. 76. § (7) g) pont szerinti közlést elmulasztotta, holott rendelkezett érvényes kollektív szerződéssel, amit a bíróságok szintén nem vizsgáltak)

Az indoklást záró bekezdés leszögezi: „... a munkanaplók ellenére a felperes esetében túlmunkavégzés nem valósult meg... alperesi munkáltató nem kötelezte, nem utasította a felperest túlmunkára, ...”

Teszi ezt a megállapítást a száznál több oldal, Munkáltató által érdemben nem kifogásolt munkanapló kapcsán, amiben alperes bizonyítási igényei szerint megjelöltem, az elvégzett munkaköri leírásomból adódó feladatokat, és külön jeleztem azokat a munkákat, amelyek elvégzésére írásos utasítást is kaptam, pontosan megjelölve ezeket az iratokat és mindenütt a feladatok elvégzésére fordított időt. (ebben az eljárásban 2012. 02. 13. / 2012. 03. 29. / 2012. 09. 17. érk. beadványaim mellékletei.)

Ezzel ignorálva a túlmunkák munkanaplók alapján lefolytatott bizonyítását is, ami többek között igazolta, Munkáltató 4 órában nem teljesíthető munka-elvárásait. (Ami a per összes körülményét figyelembe véve, a semmisség, illetve érvénytelenség megállapítására vonatkozó kereseteimet is alátámasztaná.)

Mindezek a megállapítások, „indoklások” alapvetően arra az eredménytelen peren kívüli egyeztetésről fölvett jegyzőkönyvre alapozva kerültek rögzítésre, amelyet az indoklás munkáltatói utasításnak minősített. Figyelmen kívül hagyva azt a nem mellékes, iratokból is kitűnő tény, miszerint míg én eleget tettem a jegyzőkönyvbe foglaltaknak, addig

Munkáltató semmilyen vonatkozásban nem követte a jegyzőkönyvben rögzítetteket. Nem határozta meg a munkaidő beosztást, nem igazította elvárásait a 4órás foglalkoztatáshoz, nem alkalmazta a munkaidőkeretet, még a jelenléti íveket sem ellenőrizte, nem igazolta.

Mindezek alapján, megítélésem szerint, az ítélet és indoklása nem csak az eljárás iratainak tartalmuk szerinti, érdemi figyelembevételének követelményét sértette, de a pártatlan és elfogulatlan megítélés elvárását is. (Alaptörvényben XXVIII. cikk (1) és Pp. 1. §, és 2. § (1) bek.)

4.

A Fővárosi Törvényszék 59.Mf 634671/2013/14 sz. jogerős részítélete a túlmunkák ellenértéke iránti kereset jogalapját megerősítette és a bizonyítás folytatását rendelte el.

A bíróság az eljárások során első és egyetlen esetben érvényt szerzett bizonyítási indítványaim közül egynek, igaz csak részlegesen, a jelenléti íveket nem az egész, csak egy rövid időszakra munkáltatótól bekérve. Ezek kapcsán megállapítja, a jelenléti ívek és a munkanapló egybevetése alapján lehet bizonyító erővel a túlmunkákat igazolni.

Így irányt mutatva a bizonyítás módjára, megerősítve az előző eljárás első szakaszában, többszöri egyeztetés során kialakított és lefolytatott bizonyítást. Egyúttal megindokolva, miért helyezi hatályon kívül az előző eljárás második részét, amelyikben a bizonyítás befejezése helyett keresetem elutasításra került, és miért írja elő újabb elsőfokú eljárásban a bizonyítás folytatását.

Mindeközben a megismételt elsőfokú eljárásban félbeszakadt bizonyítástól eltelt idő az ésszerű időn belüli elbírálás sérelmére telt. Ismét csak sértve az Alaptörvényben XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogom.

5.

A Kúria Mfv.II.10.566/2014/8. számon (vagy 6. számon?) hozott ítéletében a Törvényszék túlmunka ellenértéke iránti keresetem jogalapját elismerő 59. Mf.634671/2013/14 sz. részítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság 22. M. 4574/2012/4. sz. ítéletét helybenhagyta.

Az ítélet indoklása a tényállás rögzítésétől időrendben haladva egészen saját megállapításaiig sorra idézi a korábbi eljárások iratainak különböző elemeit, köztük azokat az iratellenes megállapításokat, ezek nyomán kialakult téves következtetéseket, amelyeket az eddigiekben bemutattam és előző beadványomban a Kúria eljárásával kapcsolatban is összefoglaltam.

Az indoklás hangsúlyosan hivatkozik a peren kívüli egyeztetés jegyzőkönyvére, és megerősítve az elsőfokú bíróság álláspontját, azt munkáltatói utasításként kezeli. Azonban a korábbi eljárásokból átvéve hibásan, hiányosan idézi és tesz ezek alapján megállapításokat. (32.M. 1938/2007 eljárásban, Alperes 2008. január 21-i beadványa 1. sz. melléklete)

A Kúria megállapítja: „A perben nem nyert igazolást az a körülmény, hogy 2008. január 16-át követően a jegyzőkönyvben meghatározott személyek valamelyike utasította volna a felperest a rendes munkaidején túli munkavégzésre...”

A megállapítás nyomán alappal vélelmezhető: a Kúria a Törvényszék eljárását felülvizsgálva, a Törvényszék eljárásának alapját képező fellebbezésemet, és kiegészítéseit, valamint a többször hivatkozott munkanaplókat, és jegyzőkönyvet ha kézbe is vette, el nem olvasta. Mivel ezekben számos hivatkozás és mellékleteiben iratmásolat található, amelyekben a „jegyzőkönyvben meghatározott személyek” (valamint, a jegyzőkönyv megjelölése szerint: megbízottaik*) „a rendes munkaidőmön túli munkavégzésre adtak utasítást” számomra. S teljességgel figyelmen kívül maradt munkaköri leírásom, mint szintén érvényes vezetői utasítás, az abban megszabott feladatok. Miközben többször kifejtettem, valamennyi általam ellátott feladat külön utasítás nélkül, munkaköri leírásomból is fakadt. (1443/2006 sz. EH és ld. ismét BH1998. 52.) Mind ezzel a Pp. 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott eljárási garanciák ellen véve, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogaim érvényesülését sértette meg.

* A Kúria nem ellenőrizte és vetette egybe a maga hivatkozta jegyzőkönyveket, munkanaplókat, az utóbbiakhoz csatolt feladatkiadások iratmásolatait. Így az utasításra jogosultak körét és a nekem előírt feladatokat is tévesen értelmezte.

Az eljárások egészét értékelve, összefoglalóan, panaszomat a következőkkel egészítem ki.

Az eljáró bíróságok kereseteimet, bizonyítási indítványaimat, az ezek alátámasztására benyújtott irataimat és bizonyítékaimat – mint azt bemutattam – több ízben figyelmen kívül hagyták. Végzéseik indoklásában a korábbi bírói megállapításokat ellenőrzése nélkül átvették. A kereseteim, indítványaim, más beadványaim mellőzését indoklásaikban nem okolták meg.

Mindez nem csak az adott eljárásokban korlátozott engem, jogaim érvényesítésében. A megfelelő bírói eligazítások hiánya, hátráltatott a további eljárások során is. Újabb beadványaimban nem volt mire támaszkodnom annak mérlegelésében mit, milyen további tények feltárásával, bizonyítékokkal kell kereseti igényeim alátámasztására előadnom.

Mindezzel az Alaptörvényben XXVIII. cikke (1) bekezdésében biztosított alapjogaim sérültek, a Pp. törvény adta garanciáinak sérelmei révén. Ügyem független és pártatlan elbírálásának, kérelmeim tartalmuk szerinti figyelembe vételének és ezek indoklásának hiányában, Alaptörvényben biztosított alapjogaim nem érvényesültek. Mint arra több helyen rámutattam, e sérelmek hozzájárultak kereseteim elbírálásának ésszerű időt jelentősen meghaladó elhúzódásához is.

Az alperes hivatali erőforrásaihoz, és a bíróságok apparátusához mérten szerény felperesi kapacitásaim a több mint nyolc éve folyó eljárások során, jogaim érvényesítéséhez mind elégtelenebbé váltak.

E legutóbbi észrevételemet is figyelembe véve kérem, a Tisztelt Alkotmánybíróság türelmét panaszom elbírálásához.

Figyelmüket köszönve, tisztelettel:

Budapest, 2015. augusztus 20.

Telcs Gábor

Záradék

Terjedelmi és szerkesztési okokból több helyen mellőztem különböző hivatkozásaim megismétlését, a hivatkozott helyek ismételt pontos megjelölését.

Hasonló okokból mellőztem a Nemzeti Múzeumnál betöltött – nemzetközi szerződések teljesítése érdekében létrehozott és általam egy személyben ellátott – tényleges munkaköröm bemutatását és az abban végzett munkám számtalan elismerését jelentő iratok idézését, köztük a Nemzeti Múzeum vezetőinek, tárigazgatóinak, főosztály- és osztályvezetőinek leveleit.

A Tisztelt Alkotmánybíróság felhívása esetén e hivatkozásokat, a dokumentumok másolatait, hiánypótlásként késedelem nélkül megküldöm, illetve tárgyaláson eredeti példányban bemutatom.